

Jogos a panasz

Tisztelt Főszerkesztő Úr! A Pest Megyei Hírlap április 20-i számában megjelent „Elakadt újság” című cikkben leközölt Szabó Istvánné monori olvasó panaszát megvizsgáltattam.

A vizsgálat megállapította, hogy a tollat ragadó olvasó panasza jogos volt, mert belső postai kezelési hiba miatt nem kapta meg Lajtner Tiborné monorierdei lakos a kiadó által számára juttatott újságot. A hibát elkövető dolgozót felelősségre vontam és azonnal intézkedtem arról, hogy a Pest Megyei Hírlap ingyenes példányát a cikk megjelenését követő naptól a kedvezményezett olvasó megkapja. A Posta által okozott kellemetlenségért elnézést kérek mind a panaszostól, mind az olvasótól. Bízom abban, hogy az újság megtetszik neki is, mint ahogy már több olvasónak és hamarosan előfizetője lesz a lapnak.

Az elmúlt időszakban a Budapest vidéki Postaigazgatóság kiemelt figyelmet fordított a Pest Megyei Hírlap terjesztésére. A Hírlapkiadó Vállalattal kötött megállapodás értelmében nagyszabású akciót bonyolítottunk le a lap előfizetési táborának növelése érdekében. Az akció keretében az elmúlt év december 1-től február

27-ig naponta közel tízezer Pest Megyei Hírlapot juttattunk el a lemondott előfizetőkhez. Ezen túlmenően szerdánként 5000 ingyenes példányt helyeztek el kézbesítőink. Érden a levélszekrényekbe, pénteki napokon pedig a megye városainak iskoláit kereste fel a postás 10-10 Pest Megyei Hírlappal. Március, április és május hónapban az újságkiből is megismert újabb akció kapcsán naponta több mint 4 ezer ingyenes lap címre történő kézbesítését végzik a postások. Mindezek az akciók a szokásos előfizetési terjesztésnél lényegesen bonyolultabb eljárást, adminisztrációt kívántak meg, minden az akcióban résztvevő postástól, ezért a több ezer ingyenes lap kézbesítése során előfordulhatnak hibák, amelyet természetesen, ha a tudomásunkra jut, azonnal korrigálunk.

Ezért szívesen vennénk, ha a főszerkesztő úr konkrétan közölné velünk, hogy megjegyzésében melyik egyhónapos akcióra gondolt és kik azok az olvasók, akik nem kapták meg a szelvényt.

Az a célunk, hogy a Pest Megyei Hírlap értékesített példányszámát mind előfizetésben, mind árusításban növeljük, hiszen ez anyagi érdekünk is. Bár a lap előfizetési ter-

jesztéséért nem a lapár 40 százaléka, hanem 31,8 százalékát kapjuk a kiadótól, azonban nem ettől tesszük függővé a terjesztést, hanem az olvasók, az előfizetők panaszmentes jó kiszolgáltatását tartjuk jelenleg és a jövőben is elsődleges feladatunknak.

Szathmári Géza
igazgató
Budapest vidéki
Postaigazgatóság

Nyílt levél a Posta vezetőjének

Dorozs Béla úrnak, a Magyar Posta Vezérigazgatójának

Tisztelt Vezérigazgató Úr! Bizonyos ügynevezett „liberális” lapok javára tapasztalható hátrányos megkülönböztetés miatt, a Pest Megyei Hírlap védelmében régóta készülök véleményem nyilvánítani.

Őn a közelmúltban levelet írt az olvasóknak, amelyben igyekezett elhíttetni, hogy a Posta véltlen a Pest Megyei Hírlap terjesztésénél tapasztalható zavarokban.

Leveléből megtudhatuk, hogy „sajnos” nem

egyszer betette a nyomda ördöge a lábát a lap nyomdai készítésébe és ezért késve, vagy egyáltalán nem kapták meg az olvasók a lapot. Nem tett említést arról, hogy ez a véletlen nyomdai zavar hasonló gyakorisággal zavarta-e mondjuk a „legnépszerűbb” utcára kerülését.

Az újság — mármint a Pest Megyei Hírlap — megvásárlása nem mindig lehetséges. A Kosztolányi Dezső téren, a Körtéren, a Sasadi úti buszmegállóban reggel 8 órakor nem kaptam meg a lapot. A Ferenciek téri aluljáróban délután 10 órakor nem tudtam Pest Megyei Hírlapot vásárolni. Óbudán a Flórián téren és környékén 2 és 3 hete szombaton nem kaptam meg kedvenc, „jobbaldalinak” címkézett lapomat.

Feltétlenül ki kell emelni, hogy a felsorolt helyek igen nagy forgalmúak és az egyik elárusító megmutatta, hogy a jegyzékén nem is szerepel a Pest Megyei Hírlap, míg a másik nagy forgalmú újságos 2, azaz kettő darabot kapott. Természetesen a liberálisok, de főleg a „legnépszerűbb” délután 4-kor is kap-

ható vagy esetleg a metróon díjmentesen olvasható. Érdemes elgondolkozni a médiaháború kimenetén a jelenlegi erőviszonyok között.

Erre utal Horn Gyula nem régi nyilatkozata: nem kell tartani a visszarendeződéstől. Ő tudja, mi meg tapasztaljuk, nincs mi nekünk visszarendeződnie, mert a korábbi hatóságok választási szövegek, az agyagba döngölésről, a tavaszi nagytakarításról, a tudjuk-merjük-tesszük ma már nem aktuálisak vagy legalábbis felejtjük el.

Amikor a Posta a szelektív lapterjesztéssel igyekszik lehetetlenné tenni a kellemetlenkedő írásokat is megjelentető lapot, amikor a MATÁV a telefonszámlák reklamációjával kapcsolatosan hatóságként viselkedve nem kényszerül a díjelszámolás valódiságát a reklámoló számára hitelt érdemlően bizonyítani, addig igen nehezen lehet a rendszerváltás. Elnézést kérek a kiragadott példákért, mert sajnos sorolhatnám tovább, de nem teszem, mert megteszik ezt elég gyakran mások.

Mindezen negatív tapasztalat ellenére, mert ja-

víthatatlan idealisták vagyunk, hisszük sokan, hogy megindultunk azon az úton, amely majd, ha megkésve is, valóra váltja mindazt, amire a demokratikus választások után sokan számítottak.

B. F.
Budaörs
(Teljes név és cím a szerkesztőségben)

Meghívás

Az isaszegi Diákújságíró tábor vezetője vagyok. Csapatcsapatom szeretne igazi profikkal találkozni a június végén tartandó táborunk ideje alatt.

Kérem válaszoljanak, valamelyik munkatársuk meglátogatna-e bennünket?

Molnárné Cselőtei Ildikó
Isaszeg

*

Szerkesztőségünk köszönettel fogadja a meghívást, s nagy örömmel tesz eleget annak. Kérjük kedves levélíróinkat, tájékoztasson bennünket arról, hogy pontosan mely időpontra gondol.

A Szerkesztő

HISTÓRIA

Bellér Béla

Magyarok Nápolyban

(Részlet)

A nápolyiak díszes királyi paláttal kedveskedtek Lajosnak, és azt kívánták, hogy lováról leszállva baldachin, vagyis díszes mennyezet alatt, fényes pompával vonuljon be városukba. Ő azonban komor hangulatában fagyosan visszautasította ezt a megiszteltetést, vértig sértve vele a nápolyiakat. Mint valamilyen meghódított városba, lóháton, páncélosan, sisakkal a fején, gyöngyliliomokkal hímzett bíborbárony palástban vonult be hadai élén 1348. január 24-én Nápolyba.

A főváros akkoriban hatalmas gyűjtőmedencéje volt mindannak, amit a XIX. század embere szépnak tartott. A nápolyi Anjouk áldozatot nem kímélve teremtették meg Nápolyban azt a művészeti keretet, amelyet hatalmuk kifejezésére méltónak láptak. A város művészeti képét francia építőmesterek formálták meg, francia ízlés szerint. A tengerparton elnyúló város könnyed, légies szépségét a kikötőt övező erdők, a Castel Nuovo, a Castel dell'Ovo és a Castel Sant'Elmo súlyos tömbjei ellensúlyozták. Amde e komor falakon belül is kivirágoztak Montano d'Arezzo mester tavaszi színekben pompázó freskói. Ná-

poly messze földön híres templomai, a provence-i stílus remekei mint drága ékkövek csillogtak a város testén. A Santa Maria Donna Regina külön meglepetéssel várta a magyarokat. Az 1330 körül Nápolyban dolgozó firenzei mester, Giotto és tanítványai 25 jelenetben ábrázolták a falakra Árpád-házi Szent Erzsébet megható legendáját. A nagy firenzei freskó mellett római és sienai mesterek hatalmas faliképei is díszítették a belső tereket. A szobrok szintén díszre váltak a városnak, különösen Tino da Camaino látványos szobrai.

Nagy Lajos nápolyi bevonulása korántsem volt diadalmenet. A király visszautasító, bizalmatlan magatartása miatt a kezdetben kedvező néphangulat ellene fordult. Az elkeseredést csak fokozta a rabló zsoldosok garázdálkodása. A sienai krónika így számol be ezekről a körülményekről: „A fent említett magyar király — írja — január 22-én elhagyta Aversát egész népével együtt, és Nápolyba mentek: ott pedig piszkos és gyalázatos dolgot művelt, és a királyi család sok házat kirabolta más bárókéval együtt, és sok kincset szedett össze belőlük”. A rablásokat természetesen a zsoldosok kö-

vették el, de a közvélemény mégis a király számlájára írta, mert a zsákmányszerzésben az ő zsoldosvezérei voltak a legzabolátlanabbak. Közülük is kivált Fra Moriale, a kalandor johannita, előzőleg Durazzói Károly bizalmasa. A herceg szolgálatában szerzett egyedülálló helyi ismereteket arra használta fel, hogy minden mozdíthatót elvitt volt urának palotájából.

A szenvedésekből és megpróbáltatásokból a hercegek családtagjainak is bőven kijutott. A hercegek lovait, holmiját elprédálták, nápolyi palotájukat — Tarantói Róbert kivételével — kifosztották, lakóit menekülésbe hajszolták. Durazzói Károly hitvese, Mária hercegnő két kisgyermekével karján, csekély poggyásszal futott éjnek évadján a Santa Croce-monostorba. Innen titkon barátruhában, kevéssé kísérettel Montefiasconéba, a pápai követhöz menekült, majd Franciaország felé vette útját. „Ilyen véget ért a Durazzói herceg, így fogták el a többi királyi herceget, s lettek földönfutókká nők és családjuk” — kesergi sorsukat Giovanni Villani krónikás, és hozzáfűzi: „...biztosra veszik, hogy ha velük (a többi herceggel együtt) Lajos urat s Johanna királynőt is el-

fogatta volna (Nagy Lajos), valamennyit övele (Johánával) együtt megölette volna”.

A nápolyi helyzet a magyarok bevonulását követően nyugtalan volt. Egyik éjszaka zavargásban tört ki a lappangó feszültség, amelyet sikerült leverti. A zsoldosok zabolátlansága azonban tovább szította az elégedetlenséget. Ez most már nem csupán a nápolyiakat, hanem általában az itáliaiakat is Lajos ellen hangolta. (...)

A meghódított királyságot Lajos saját jogos családi birtokának tekintette, és a pápa ellenkezésével nem törődve, mint nápolyi király uralkodott. Magyar királyi címe mellé fölvette „Jeruzsálem és Szicília (Nápoly) királya” címet. („Jeruzsálem királyának” már II. Endre óta nevezték magukat a magyar királyok.) Intézkedései nápolyi uralmának állandósítását szolgálták.

Legelső feladata a főbb méltóságok betöltése volt, természetesen saját híveivel. Nápoly kapitányává a perugiai Baglione de Baglionit, abruzzói justitiariusszá, főbíróvá a szintén perugiai Cecchino di Vinciolót, főkamarássá pedig régi hívét, Camponescót nevezte ki. A négy nápolyi erő parancsnokságát ugyancsak megbízható embereire bízta. A salernói erő élére familiárisa, a nápolyi Felice Morasca került. Ezeket az intézkedéseket teljes mértékben indokolta az uralomváltás. (...)

Hatalmaskodások Ceglédén

A középkori Magyarországon nem volt szokatlan a hatalmaskodás, vagyis amikor valaki embe-
reivel elfoglalta más birtokát, dúlta, sanyargatta a népet. Cegléd történetében is számos alkalommal előfordultak önkényeskedések. 1405. május 6-án keletkezett az az oklevél, melyből arról értesülhetünk, hogy Balay János kőrösi tiszttartó 61 jobbággal megtámadta és felgyújtotta a Ceglédhez tartozó Haraszt nevű helységet. A Ceglédet birtokló óbudai apácák azonnal tiltakoztak az önkényeskedés ellen a vármegye közgyűlése előtt, ezt Garai Miklós nádor oklevele tanúsította. Más alkalommal a ceglédiek állatait hajtották el; 1408-ban a nánai várnagyok öt jobbágtól vették el ökreiket. 1425-ben történt az az eset, amikor Székely Gergely kőrösi tiszttartó embereivel kikergette a Tölgyerdőből a mezőváros lakóit. Hosszú ideig tartó viszály dúlt a Nyársapáthy család és Cegléd között. Az ellentétek kiváltó oka az volt, hogy a mezővároshoz tartozó területeket Zsigmond király Nyársapáthy Istvánnak adományozta. Mikor egyszer a városban járt, a ceglédiek „meghúzták a harangot, fegyveresen a piacon gyülekeztek. Majd elkezdtek nyilazni, s ha el nem menekül, megölik.” (Vass Előd tanulmányából.) Jó évtized múlva Nyársapáthy György fegyvereseivel megtámadta Ceglédet és a Fekete-halom nevű területet erőszakkal elfoglalta. Igaz, a város sem hagyta magát: 1469-ben 122-en rontottak a Nyársapáthyakra, csordáikat elhajtották és az elvett legelőt visszafoglalták. Mindezek az erőszakoskodások elsősorban a központi hatalom meggyengüléséből adódtak: Mátyás királynak csak nehezen sikerült megfékezni az elszabadult indulatokat.

Pogány György